

האם תצליח ישראל לקום נגדה את כל העולם? יתכן מאוד שכן.

מה שומע כיום אדם רגיל, אורה העולם, על מדינת ישראל? מדי יום הוא רואה בעיתונות ועל מיר קע הטלוויזיה שלו סצינות מבהילות מפעולות הצבא הישראלי בשטחים הכבושים. בכל התמונות מופיעים הישראליים ככובשים ברוטאליים, מול אוכי לוסיה בלתי-חמושה, הלוחמת על חרור תה ועל חיים-נכבד.

התמונה הבולטת ביותר השבוע: חיילי ישראל חמושי מתזי גזא ממיכל אישי על אשה ערבית וקנה, בתליבות מסורתיות, העומרת לברכה בכיכר אחרי הפגנת-נשים.

אורח-העולם קורא מדי יום בעיתון על התנפלויות רצחניות של מתנחלים יהודיים על פרים ערביים. הוא ראה השבוע תמונות של בתים שהופצצו מן האוויר על-ידי חיל-האוויר הישראלי במחנות-פליטים בלבנון, ששימשו אירגונים פלסטיניים. שיהא קורא בכותרות כי ראש ממשלת-ישראל, יצחק שמיר, בא לווינג' טון כדי להגיד לממשלת ארצות-הב-ריית "לא" לכת הצעה המבוססת על שטחים מלכות-שלוס".

את שימעון פרס, בקשר עם הצעת-שור חד אדירה שבה מעורב שריהחוק האמריקאי, אד מיו (ראה עמוד 7). לפי החי שר, הוחלט להציע לפרס שוחר ענקי למיפלגתו, בתנאי שממשלת-ישראל תיתן ערכות כספית גדולה לכך שלא תתקוף את צינור-הנפט שיונה.

בשוייץ נטען כי פרס נפגש בשעתו עם שר איראני, איש חומייני, כדי למי כור לו נשק (ראה עמוד 6). אחת מזול 150. מול ים של ידי עות כאלה, אין כמעט ידיעות הפוכות. מעט מאוד תורה יוצאת מציון.

צריך אדם להיות אופטימי מאוד כדי להאמין כי מטר כזה של ידיעות יומיומיות יכול להימשך לאורך ימים, מבלי שהעולם כולו ישנה את גישתו לישראל מן הקצה אל הקצה.

השבוע הצביעו כמעט 150 מדינות למען קיום מישור אש"ף ליד האו"ם, כשמולם התייצבה רק מדינה אחת: יש-ראל.

הפסוק "העולם כולו נגדנו" מתחיל להתגשם, ונראה כאילו ישראל עצמה פועלת במלוא המרץ כדי להשיג הישג זה.

שני עמים?

שתי הפגנות-הענק ביטאו שני ציבורים שונים. בעלי מוצא שונה ותפיסת-עולם שונה.

באתר אחד בתל-אביב — כיכר מל-כישראל — נערכו השבוע שתי הפגנות המוניות מרשימות, בזו אחר זו, ברווח של 24 שעות. במוצאי-שבת התקיימה שם עצרת-מחאה של כוחות-השלום תחת מיסויית שלום עכשווי. כיום הראשון בערב נערכה עצרת גדולה עוד יותר למען ארץ-ישראל השלמה.

עצם קיומן של שתי הפגנות כאלה, שעברו ללא תקלות, יכול היה להעיד על בריאותה הסודית של הדמוקרטיה הישראלית. מקובל להניח כי הציבור הישראלי חצוי בין מחייבי השלום ובין מחייבי הספיחה, כשקו עובר כמעט בדיוק באמצע, ושני המחנות ביטאו רדיעותיהם באורח דמוקרטי, שליו וסי-די.

אולם הרכב שתי ההפגנות צריך היה להדליק אור אדום של חרדה. הפגנת שלום עכשווי היתה כמעט כולה אשכנזית-חילונית. בין 100 אלף האיש והאשה, שהצטופפו בכיכר, לא היו אף מאה חובשי-כיפות. יתכן שלא היו גם עשרה.

יתר על כן, בלטה בכיכר החזות האשכנזית. כמעט ולא היה שם ייצוג לרוב המירחי במדינה, אף כי ראש מר-עצת שדרות, פרץ עמיר המשופם, מני-היג מירחי מובהק, נאם בעצרת. במידה שהיו אנשים מירחיים בכיכר, הם באו כמארגן בשורות תנועות-הנוער.

בלטו בכיכר ראשייהשיבה הרבים, והגיל הממוצע של האורחים המור-אגים, שהתייצבו בכיכר, נע בין 35 ו-40. מלבד צוערי תנועות-הנוער, היו בני-העשרה ובני-העשרים במיעוט.

חתך אתני? למחרת היום התייצב בכיכר עם אחר.

הכיכר היתה גדושה בכיפות. מרחוק היה נדמה שכל המפגינים הם רתיים. היה בו ייצוג מכריע של הציבור המירחי. האשכנזים היו במיעוט מובי-הק. גם הגיל היה צעיר יותר.

האם מעיד הדבר כי החתך בין שני חלקי הציבור אינו רק פוליטי-מילפני-תי, אלא עמוק יותר, אתני ורתי? האם עומדים זה מול זה לא רק שני מחנות בעלי השקפות שונות, אלא שני ציבורים בעלי מוצא שונה, תפיסות-עולם שונות, סיגנונות שונים, דרכי-מחשבה שונות וחינוך שונה?

אם כן, אין לסיכסך פנימי זה פית-רון, אלא אחרי מהפכה יסודית באחד משני המחנות. זה לא יזכר בבחירות.

"להזיז את ישראל קדימה!"

לשילטונות-ישראל אם כמה מאות שוטרים ערבים בשטחים הכבושים מתפטרים מתפקידם?

כפי שחזרו והרגישו הדוברים: הדבר יזיק רק לערבים עצמם. ישתרר אצלם תוהו ובוהו.

אם-כן, מדוע הגיבו השילטונות באופן כמעט היסטרי? מדוע אימץ לעצמו מפכ"ל המישטרה, דויד קראוס, את סיגנונו של מאיר כהנא והכריז: "אנחנו נטפל בהם"? מדוע הופעלו לח-צים בכירים והושמעו איזמים קיצוניים נגד המתפטרים ונגד "המסיתים"?

יש לכך הגיון רב. כי הקרב על השוטרים הערביים הוא הקרב על הכיבוש.

פליטת-סה. גילה את הדבר בפי ליסתיפה נדירה אחד הדוברים הנאמי-נים ביותר של שילטון-הכיבוש, כתב-הטלוויזיה ויקטור נחמיאס. איש זה, המנהל בטלוויזיה מערכת שיטתית של לחימה פסיכולוגית למען הכיבוש, די-בר לפתע בלשון "אנחנו", כאשר התכ-וון לזרועות-הביטחון. באותה הנשימה הסביר מדוע אין להשלים עם התפט-רות השוטרים.

זה לא יגרום רק לתוהו-ובוהו, אמר, אלא שיש סכנה חמורה יותר: שלא יהיה תוהו ובוהו.

כלומר: שלמעשה תקום מיסטר-אלטרנטיבית, מתחרית, מטעם מיפק-רת-התקוממות, שתראג בעצמה לשי-טור השטחים הפלסטיניים ולמניעת-פשעים.

אם יקום הדבר, יתבסס בשטחים הכ-בושים המצב של דר-שילטון — השיל-טון הישראלי, הקיים במקום ובזמן שמופעל כוח ברוטאלי, והשילטון הפלסטיני, הקיים ככל מקום אחר ובכל-זמן אחר.

יתכן כי הקרב על השוטרים אכן ית-גלה כקרב המכריע. על כל פנים, שיל-טונות-ישראל מתייחסים אליו כר-

בתוך המלכודת. התוצאות תלוי-ות בגורמים רבים: הנאמנות הלאומית של השוטרים עצמם, הלחץ המישפחתי והחברתי עליהם, הפחד מפני הרוע והנזק של התקוממות כזוהו או בעי-תיד, האיום הנגדי של השילטונות וה-שימוש באמצעים כמו מעצור, גירוש וה-ריסת בתים.

יתכן כי שוטרים ערביים רבים מאה-לים לעצמם כיום שלא היו מתפתים מלכתחילה להיכנס למלכודת זו.

ההתקוממות דר-שילטון

יש סכנה של תוהו ובוהו. יש סכנה שמורה עוד יותר: שלא יהיה תוהו ובוהו.

לכאורה, זה נראה מוזר. מה איכפת

עיתון שווייצרי טוען: פרס נכגש בחשאי עם שר איראני ומכר לו נשק

פגישה חשאית

האם היה שימעון פרס מעורב אישית בעסקת-נשק ענקית עם איראן? האם היה השרות החשאי השווייצרי שותף לפרשה? השבועון השווייצרי זונמאנס-בליק ("מבט יום א") טוען כך במאמר סנסציוני, שמורסם לפני שבוע. שום עיתון ישראלי לא הזכיר את הכתבה, שהיתה פרי-מחקר של שני עיתונאים, ואלטר ברטסינגר ואליוזבט זון. שיתורר חיילי צה"ל. הפרשה התגלתה במיקרה, כאשר פרצו שני שוטרים

Advertisement for 'SennlagsBfck' containing the headline 'So hat der Schweizer Geheimdienst 'Irangate' eingefädelt!' and details about the investigation into the Iran-Contra affair involving Shimon Peres.

בשם-הצופן "מגבהים היראוליים". את הגיירות והכספים הוסכם להעביר דרך קרן בהאדוץ, בנק בלונדון והסוחר הגרמני אוטרסהאגן. הוסכם גם על השיטה אחרי אספקת כל 500 טילים ישוחרר כד-ערוזה אחד. בין מישלוח למישלוח יעברו 30 שעות, כדי שהאיראנים החשדניים יוכלו לבדוק את טיב הנשק המסופק להם. כל הפרטים האלה מתאימים, בצורה מפתיעה, לפרטי המשא-והמתן בין איראן, ארצות-הברית וישראל כפרשה איראן-קונטרס, שהתנהל באותו הזמן. פגישה בנמל. כדי לכנע את האיראנים ברצינות העיסקה, הוסכם ששימי עזן פרס עצמו ישתתף בה. ב-14 במאוס 1986 הגיע ראש-הממשלה פרס לגמלהתעופה קלוטן ליד ציריך. כאופן רישמי נאמר כי פרס עורב שם ממשטס למטוס, בדרך להלווייתו של אילוף פאלמה, המנהיג הסוציאליסטי השודרי שנרצח. בעזרת השרות החשאי השווייצרי הפגש פרס בחדר האח"ם במסוף-המיטעינים של הנמל עם השר האיראני. לדברי העיתון השווייצרי, מאשר זאת פקיד השרות החשאי השווייצרי, סטול, שאירגן את הפגישה. הממונה על סטול, ראש השרות ז'רפאסקאל דלמוראז, קיבל 10 ימים לפני כן את פניו של יצחק רבין. העיסקה נוכח, סוכמה, ההמתנות נתמנו על-ידי השר האיראני, אך לפני ביצוע העיסקה נעצר במיקרה הסוחר הגרמני, שבדיוויו הצ'קים. העיתון השווייצרי טוען כי העיסקה יצאה ככל זאת אל הפועל.